

el pla en lluita

★ PORTAVEU DEL COMITÈ DEL BAIX
LLOBREGAT DEL

PSAN

partit socialista d'allibe-
rament nacional dels
països catalans

Nº.7 (SEGONA EPOCA) 20 de desembre del 1976

el referèndum, una trampa del feixis- me

Després de la mort del general Fran-
co, l'acceleració de la crisi econòmica, -
acompanyada d'un increment de l'atur o--
brer, d'una pujada vertiginosa dels preus
-sobretot dels productes de primera neces-
sitat-, d'una accentuació dels conflictes
socials, i de l'augment de la lluita obre-
ra i popular, ha trobat l'estat espanyol-
i amb ell tot el règim franquista desampa-
rat de la protecció d'aquell home carismà-
tic que des del seu tron olímpic i dicta-
torial podia fer i desfer, i, per tant, po-
dia encara mantenir unides totes les for-
ces reaccionàries.

El govern Arias-Fraga pretengué solu-
cionar-ho amb els mateixos mètodes de re-
pressió descarada dels darrers 37 anys, i
fracassà. Avui, el govern Suárez intenta-
rentar-se la cara, i rentar-la a tot el -
sistema. Fins on arriba aquesta "nova" po-
lítica? Va més enllà d'un simple rentat-
de cara?. No. Amb el repintat de façana -
podem veure que tot l'edifici institucio-
nal i ideològic es manté intacte. El fran-
quisme perdura i la democràcia -tan insis-
tentment proclamada als quatre vents per-

- * El referèndum una trampa del feixisme.
- * Sobre la constitució de la C.S. de la C.O.N.C.
- * Primer Congrés de la Unió de Països de Catalunya.
- * Solidaritat amb Roca, de Gavà.
- * J.S.A.N. Què cal fer?
- * Retalls d'història del marxisme català.

tots els mitjans de propaganda aquestes,
darreres setmanes- no és més que una pa-
raula buida de tot sentit. La repressió
continua. A tots els nivells. Detenci-
ons, aquestes darreres dies, se n'han fet
a piles: per la vaga del dia 12 de no-
vembre, per propaganda contra el refe-
rèndum, etc. Les prohibicions d'actes -
públics està a l'ordre del dia -prohibi-
cions de l'Assemblea de Catalunya, de -
partits (entre ells el nostre a Corne-
llà) Congrés de Cultura Catalana, confe-
rències, etc. - al nivell laboral la su-
pressió de l'article 35 ja comença a fer
els seus efectes, tant directes - des-
patxaments- com indirectes - coaccions.-
Exemples de manipulacions i abusos de -
les empreses els veiem a la Roca, de Ga-
và - 4000 obrers aturats i més de 40 a-
comiadats- i a Decorshop, de El Prat, -
amb més de 12 setmanes sense cobrar els
obriers, i tants d'altres.

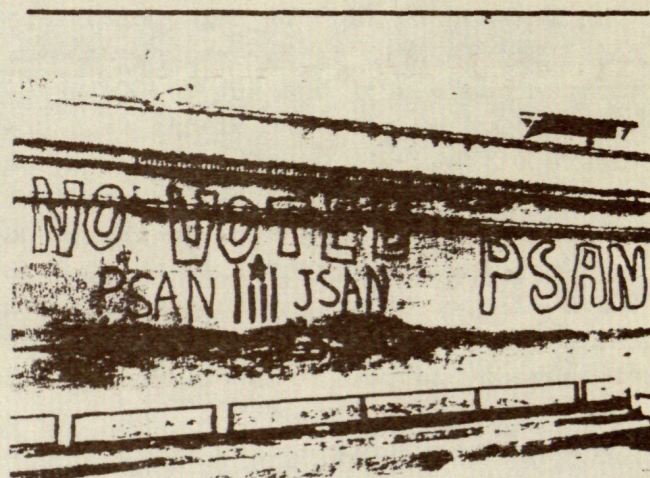
L'amnistia encara va enllà, i de -
les llibertats democràtiques o de l'es-
tatut d'autonomia, encara no se'n parla
Per què? Es evident que aquestes pro-

postes democràtiques mínimes ensorrarien ràpidament i plenament el sistema franquista, així com la seva voluntat continuïsta actual. Es per això, i precisament per això, que el règim actual no vol, no pot concedir aquestes llibertats, i el que fa es simplement proposar als seus súbdits -als seus vassalls- unes alternatives que sota l'aparença molt dubtosa, de democràcia, permetin la continuïtat dels sistema vell de 40 anys, i facin perdurar els privilegis econòmics, socials i polítics que se'n deriven.

Així, doncs, se'ns proposa una reforma que no canvia res. Els mateixos gossos amb diferents collars, i, això sí, tot un aparell burocràtic, institucional i sobretot propagandístic de cara a la galeria que, ara, ens ha obligat a votar. Ens obliga a ser democràtes, ens imposa la seva democràcia, aquesta pseudodemocràcia decidida i votada per unes Corts no gens representatives i a proposta d'un govern que encara ho és menys. I ara, per mitjà d'un referèndum se'ns vol imposar una política que només es això: un repintat de façana, tot conservant les esquerdes i les ruïnes que s'amaguen sota la pintura. Votar sí, votar no? Tot és igual. Tot es votar franquisme. El no és votar el franquisme de croada, de la reacció més nefasta de la nostra història moderna. El sí, és votar el franquisme lligat a l'internacionalisme capitalista més intel·ligent i d'aparences més modernes, però que incrementarà l'explotació i facilitarà l'alienació de les classes populars, a través d'aquestes aparences, o de fets tan concrets com la derogació de l'article 35, per exemple, o la manca de llibertats nacionals i democràtiques.

Nosaltres ens hem oposat al referèndum, ens oposem a la reforma. Perquè el que el poble demana i necessita és un altre edifici constitucional on puguin aixoplugar-s'hi totes les llibertats democràtiques, on el poble català pugui tenir els estatuts d'autonomia que reivindica a cadascun dels Països Catalans, i que són l'instrument inicial indispensable per al procés de recuperació de les llibertats nacionals. I això, aquest mínim que necessitem com l'aire que respirem no ens serà donat, no ens pot ser donat per un règim que recolza i està a rrelat en la més autèntica tradició i ideologia franquista. Noms, potser sí, paraules, moltes, potser fins i tot ens offeriran alguna "generalitat", però el que nosaltres volem és que no es manipulin els noms i que se'ns tornin les nostres llibertats. Això només serà possible amb una veritable ruptura. Només amb la ruptura podrà el poble parlar i actuar en la vida política del nostre país.

NOMES AMB LA RUPTURA PODREM ACONSEGUIR LA DEMOCRACIA.

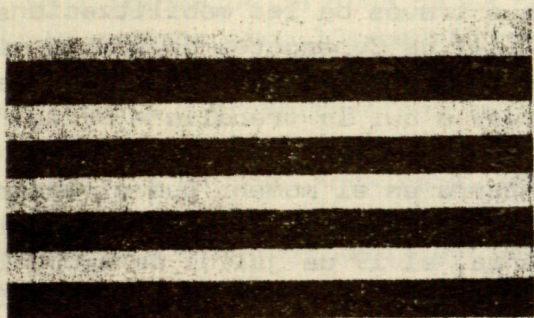
ultima hora

Al tancar l'edició d'aquest número tenim els resultats del referèndum a la vista. A la nostra comarca les abstencions varien d'una població a l'altra i fins i tot en diferents barris d'una mateixa localitat. Es pot donar provisionalment una taxa d'abstenció del 40%.

Aquest resultat, tot i no ésser el que hauriem volgut, és prou òptim si mesurem el grandios desplegament de propaganda que el govern reformista a dut a terme en tots els medis de comunicació de masses, d'una banda, i de l'altra els esforços heroics que hen hagut de fer, tant els militants del nostre partit com els de la resta de l'oposició, amb l'escassetat de medis, i enfrontant-nos continuament a la repressió.

Es indiscutible que el règim amb la seva propaganda ha arribat a tot arreu, fins a l'interior de les cases (ràdio i televisió). Es per això que nosaltres valorem positivament els resultats de l'abstenció que a simple vista poden semblar minsos. Al mateix temps que podem afirmar que una gran part dels vots afirmatius, són potencialment, vots per la democràcia.

Caldrà continuar el combat per a fer possible l'autèntica democràcia amb les llibertats, l'amnistia i l'estatut d'autonomia.

CONFEDERACIÓ SINDICAL DE LA C. O. N. C.

COMISSIÓ OBRERA NACIONAL DE CATALUNYA

El passat 14 de novembre es creà a l'Hospitalet la Confederació Sindical de la Comissió Obrera Nacional de Catalunya. L'assemblea constitutiva aplegava més de 800 representants dels diferents rams i comarques de Catalunya.

Nosaltres valorem positivament aquesta constitució, dins les opcions tàctiques que actualment es poden prendre, i d'acord amb les possibilitats que ofereix la situació en el camp sindical, analitzades àmpliament en el passat número de "el pla en lluita".

Som concients però, que aquesta etapa cap a la construcció del sindicat de classe, és plena de dificultats, tant pels seus mateixos orígens condicionats per la pluralitat sindical, com pel mateix inici del procés, amb irregularitats que crea la política dels fets consumats, que no poden garantir plenament un funcionament democràtic.

L'estructura organitzativa i els esquemes de funcionament s'intentaren imposar inicialment pel sector majoritari, coincidint amb els companys del PSUC, que responia a les propostes emanades del Secretariat General d'Espanya de CC.OO.

Aquestes propostes foren contestades per les anomenades tendències de desse i unitària. La primera aplega gairebé exclusivament els companys sota la influència de la O.C.E. (Bandera Roja). La darrera, tot i que encara no està del tot estructurada com a tendència, és la que abonem els militants de CC.OO. del nostre partit, juntament amb els companys de M.C.C. i L.C.R., i per descomptat tot aquell militant obrer que s'hi vulgui afegir.

Aquesta opció tàctica que hem pres és inicialment marcada per les següents característiques:

- Que la tendència unitària s'estructuri d'una manera formal a nivell de cadascun dels Països Catalans, es a dir, de Catalunya, País Valencià i les Illes, i que el seu programa pugui ser difós i discutit per les bases de CC.OO. dins del procés cap al Congrés Constituent definitiu de les tres confederacions dels Països Catalans.

- Que els congressos constitutius de les nacionalitats siguin previs a l'estatal, i autònoms, adequant la seva estructura i el seu programa a cada realitat nacional.

- Que es reconegui, com a un dels principis elementals de la democràcia obrera, el dret a tendències, i consegüentment, la proporcionalitat en els organismes de direcció.

- L'establiment d'uns criteris d'incompatibilitat necessaris per tal d'evitar la coincidència pública i sovintejada entre quadres dirigents del sindicat i de partits polítics.

- Accelerar i estendre el procés d'afiliació individual ja iniciat, com a necessari per a participar activament en les discussions cap al Congrés.

- Impulsar la unitat per la base, amb totes les altres forces sindicals, i amb la classe obrera en general, creant i propiciant a les empreses i rams els col·lectius unitàris o altres organismes d'unitat d'acció, en la perspectiva de la prou difícil unitat sindical.

El passat dia 28 de novembre es va celebrar a l'Espluga de Francolí (Conca de Barberà) el 1r. Congrés de la Unió de Pagesos de Catalunya. Des de la nostra publicació saludem amb entusiasme revolucionari l'èxit d'aquest Congrés, que cal considerar la més gran victòria de la pagesia catalana del 39 ençà.

Més de 2000 pagesos representants de totes les comarques, després de 40 anys, tornàvem a cridar dempeus "La terra per a qui la treballa!", i reclamàvem el protagonisme històric que ens correspon en la conquesta de les llibertats i la democràcia. Per això exigíem que volem viure i treballar a la terra, que ens cal organitzar-nos i enfortir-nos entorn del nostre sindicat democràtic, independent i unitari, i que aquest havia de ser l'instrument per a lluitar contra els monopolis, contra l'especulació, contra els contractes de l'explotació, i per a avançar cap a formes socials de propietat de la terra.

Val a dir que la pagesia del nostre país no partim de zero. La història dels Països Catalans és curulla de moviments camperols que han fet donar molt sovint un pas endavant a la història, des dels remences al Principat o els forans mallorquins dels segles XV i XVI, o els pagesos de la guerra dels Segadors i els de la 2ª Germania del País Valencià al s. XVII, que van lluitar contra els diferents poders opres-

sors, fins a l'exemple més recent de la Unió de Rabassaires del segle XX, que a través de les mobilitzacions per la Llei de Contractes de Conreu -i sota aquest crit ara repetit de nou "la terra per a qui la treballa"- arribaren a establir la propietat col·lectiva de la terra en el moment que el nostre poble s'autodeterminava lliurement i emprenia, el 19 de juliol de 1939, la marxa cap a una decidida revolució social. Això ens ho recordà el vell lluitador de la Unió de Rabassaires, Ramon Mas quan, després d'haver-se presentat la ponència sobre la propietat de la terra per militants del Bages, algunes posicions moderades volien fer-ne retrocedir el contingut.

Volem destacar l'alt grau d'organització demostrat en tot moment conseqüència del nivell de consciència d'uns homes i unes dones que durant molts anys hem estat el sector social més marginat i damunt del qual s'ha format la força de treball per a nodrir el capitalisme industrial, que no n'ha tingut prou de fer-nos abandonar la terra, sinó que ha continuat expoliant-nos en polígons industrials creats amb l'expropiació de les nostres terres de conreu.

Aquest grau de consciència i aquesta capacitat es van demostrar en les intervencions dels companys de les diferents comarques, on quedà ben palès que els problemes del camp són fruit immediat d'un règim feixista que cal substituir i que, tal com es va repetir constantment, això tan sols és possible si es donen les condicions mínimes d'amnistia total, llibertats polítiques i sindicals sense exclusions, en el marc inqüestionable del govern de la Generalitat.

Tan sols volem fer dues crítiques. La primera no és precisament al Congrés sinó a la comunicació d'adhesió de la "Confederación Sindical de la Comisión Obrera Nacional de Cataluña" -i ho posem així en castellà perquè és així com es va llegir tota la comunicació.

Val a dir que totes les ponències i intervencions es van fer en català, és a dir, en l'idioma de la gent de la terra, dels pagesos -amb l'excepció natural, acollida amb aplaudiments, dels representants d'organitzacions camperoles de fora de Catalunya (Aragó, Castella, Lleó, La Mancha, Andalusia, etc.)-. Per poc que es conegui la pagesia del nostre país a ningú no se li pot escapar que és un greu error adreçar-se-li en castellà en una ocasió com aquesta, i precisament des d'una instància que es reclama "nacional de Catalunya", i encara més si es té en compte que el responsable de relacions amb organismes unitaris del Secretariat General de la C.S. de la C.O.N.C. és fill de Calella (Maresme) i de procedència pagesa.

L'altra crítica és a l'organització del Congrés, perquè es negà a llegir cap de les nombroses adhesions dels diferents partits polítics. Si la raó d'aquest fet és de conservar el caràcter independent de la Unió de Pagesos, creiem que aquest no és el camí. Els partits són una realitat que el règim feixista s'ha esforçat d'amagar i deformar-ne la imatge, i aquesta actitud no fa més que perpetuar el confusionisme que sobre aquest tema ha creat i està creant encara incansablement la re-

acció.

Deixant de banda aquestes falles, que d'altra banda creiem que es poden corregir, volem expressar una vegada més que la pagesia catalana ens hem posat a caminar de nou, i el nostre moviment és indeturable, si ens sabem aplegar unitàriament i coordinar la nostra lluita amb els companys obrers dels polígons industrials i de les ciutats.

Per això cridem ben fort a aquells que encara no s'han incorporat als nostres rengles:

→ PAGES CATALÀ, POSA'T A LLUITAR!!!
AMB LA UNIO DE PAGESOS DE CATALUNYA.

JSAN: QUÈ CAL FER?

1. Anàlisi de la situació.

Les dificultats que hi ha a mobilitzar la gent jove pels seus problemes són condicionades pel tipus de vida i la situació -tant econòmica com geogràfica- del seu medi ambient, com també per les relacions familiars que se'n deriven.

La nostra comarca -Baix Llobregat- és una de les zones agrícoles més riques i, per la seva proximitat a la gran ciutat i pels interessos capitalistes, s'ha convertit en la zona industrial del nostre país més massifica

da i mancada de serveis. A més, ha rebut una allau tan gran d'immigració, que fa difícil el procés d'integració dels nousvinguts a la societat catalana, tot i que en formen part indissoluble, perquè amb el seu treball participen en la creació de riquesa social i, al mateix temps sofreixen les mateixes opressions -tant de classe com nacional- que patim tots els obrers que vivim als Països Catalans, agreujades en el seu cas sobretot per la marginació social que pateixen.

Els joves que vivim en aquesta comar

ca veiem com tots o gairebé tots els centres de formació i esbarjo són a la gran ciutat, i als pobles només ens queden les deixalles que munta la societat burgesa per tal de mantenir l'alienació ideològica i l'explotació a través del consum que fem dels seus "centres d'esbarjo" -boites, cinemes alienadors, OJE, etc.-. Són molt pocs els centres gestionats pels joves on puguem adquirir, espontàniament, una formació i tenir un esbarjo humà i més d'acord amb les nostres necessitats.

Som una part mínima els joves que tenim la sort de ser d'un centre juvenil, cinema-club, agrupació escolta, etc., mentre que la gran majoria de la joventut treballadora és totalment marginada i abocada a les formes de diversió consumistes, perquè pel seu nombre d'hores de treball, formació, etc. han estat abocats en un ambient i una mentalització alienadores i, inconscientment, cauen en les trames del sistema que ens explota tant culturalment com socialment.

11.- Què cal fer?

Es aquí on tots els militants de les JSAN hem de dur a terme un treball molt important, per tal de poder:

- intensificar les activitats dels centres en funcionament.
- Crear-ne de nous allí on en manquin o hi sigui possible.
- atreure el major nombre de joves a aquestes activitats, i interessar-los pels seus problemes.

- potenciar al màxim les formes espontànies d'esbarjo.

- lluitar per aconseguir locals per als joves.

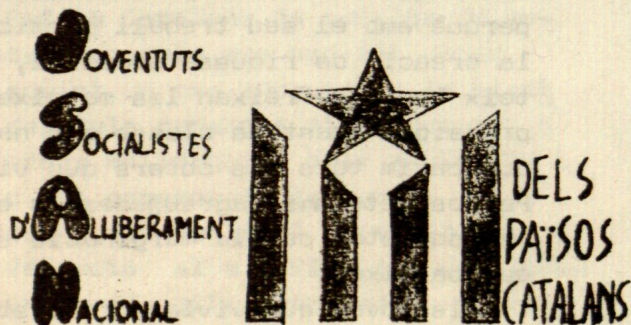
Com s'ha de fer aquest treball? Fent que totes les activitats puguin ser atractives al jove; combinant les xerrades i discussions amb festivals, excursions, etc.; buscant la coordinació de tots els centres d'una mateixa localitat per tal de mantenir permanentment les activitats, i emmarcar-les en els continguts i principis del Congrés de la Joventut Catalana.

La potenciació d'aquest treball ha de dur-nos a la creació d'assemblees de joves on els membres dels centres o entitats juvenils i els joves independents puguin planificar activitats de cara a conscienciar la gent jove de cada localitat. Al mateix temps, i dins del marc del Congrés de la Joventut, cal anar creant equips d'estudis sobre els diferents aspectes de la problemàtica nostra, formats per tots els nois i noies que s'hi integrin.

Els militants de les JSAN han d'impulsar no solament les assemblees de joves, sinó també de dur a terme tot el dinamisme i tota la càrrega ideològica que calgui als equips d'estudi que es creïn, per tal d'anar formant una consciència socialista als nostres amics i estimular el moviment revolucionari dels joves dels Països Catalans per aconseguir en un futur democràtic formes de poder juvenil en tot allò que ens afecta directament.

REFERÈNDUM?

LA LLUITA CONTRA EL REFERÈNDUM NO ÉS MÉS QUE UNA DE LES MOLTES LLUITES QU'HAUREM DE LLUIRAR LA CLASSE OBRERA I CLASSES POPULARS DELS PAÏSOS CATALANS PER ACABAR AMB LA SITUACIÓ D'OPRESSIÓ NACIONAL I DE CLASSE A QU'ESTEM SOTMESOS. NO ÉS MÉS QUE UN ALTRE PAS EN LA LLUITA PER LA DESTRUCCIÓ DE L'ESTAT BURGES I EL NYOL, PER LA CONSTRUCCIÓ D'UNA EUROPA SOCIALISTA D'ENTENEDORIA SOCIALISTA DELS PAÏSOS CATALANS. COM A PAS PREVI A LA CONSTRUCCIÓ D'UNA MONTA INTERNACIONAL.

PER L'AUTODETERMINACIÓ!
PER LA DEMOCRÀCIA OBRERA!
PER EL SOCIALISME I L'INDEPENDÈNCIA

Cartell mural penjat per militants de les J.S.A.N. a l'Institut de Batxillerat de l'Hospitalet

UAB
Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General
CEDOC

RETALLS D'HISTÒRIA DEL MARXISME CATALÀ

El PSAN nasqué el 1969, però els seus principis polítics no eren nous. Eren arrelats en unes experiències històriques tant en la interpretació teòrica com en els objectius pràctics a aconseguir.

No és la nostra intenció en aquest article d'anar molt lluny en l'estudi del nostre origen -naixement del moviment obrer, de l'internacionalisme i dels partits federalistes-. Això serà tema d'altres escrits. Ara volem analitzar el passat més recent, els partits que actuaren als Països Catalans els anys vint i trenta d'aquest segle.

Els més pròxims, Bloc Obrer i Camperol, Partit Català Proletari i Partit Comunista Català, van desaparèixer per fusió, i els nous partits sorgits, en no assumir totalment llur plantejament, van deixar un buit que posteriorment ha ocupat el PSAN.

Les coincidències d'aquests partits no eren totals, ni entre ells ni amb el nostre partit: uns més pròxims, d'altres no tant. En general, encara posseïen restes d'ideologia burgesa, en alguns aspectes. Aquest fet perd importància si tenim en compte la novetat que suposaven. Era un pas qualitatiu endavant molt important per al marxisme català el que van fer els anys trenta aquelles organitzacions.

La no coincidència d'alguns dels seus principis amb els nostres s'expliquen en part pel pas de 40 anys i unes condicions excepcionals -revolució socialista i dictadura feixista- després de llur desaparició, i són conseqüència d'un aprofundiment tant en la pràctica revolucionària com en les anàlisis marxistes. Així el nostre partit ha deixat de banda la reminiscència d'ideologia burgesa que encara posseïen aquells grups dels anys 30, i al mateix temps ha ampliat conceptes que ells tot just apuntaven.

Per tal de veure aquestes semblances a continuació reproduïm un text de la revista "Catalunya Insurgent", òrgan del Partit Català Proletari, de data 7-VII-1935, nº 6.:

"El catalanisme burgès no pot ser separatista. Fóra una contradicció, una ignorància completa dels factors que donen vida al nostre moviment naciona-

literi. El catalanisme burgès, atot es tirar, pot aspirar a una expansió imperialista per l'estil de la propaganda pel gran reaccionari Prat de La Riba. Donades les condicions (...) la solució separatista és impossible dins el règim capitalista. Per damunt dels homes hi ha la força que dóna vigoria a aquesta voluntat: hi ha la voluntat granítica de l'organització econòmica burgesa. Per damunt dels sentiments i de les passions hi ha tot el mecanisme armat armat de l'estat capitalista. (...) Però el separatisme, la plena i absoluta llibertat del poble català, l'autodeterminació sense atenuants ni reserves no és possible. Ho és, però, no enfocant el problema no pas en el camp de la solució burgesa, sinó en el de solució proletària. El separatisme, si vol un dia triomfar, ha d'ésser revolucionari. Ha d'adreçar el seu atac, la seva lluita, contra l'estat opressor en tant que ho és de tots els treballadors, tant catalans com espanyols. Ha d'anar contra tota forma d'estructuració burgesa de l'estat. Ha d'esfondrar del tot el mecanisme burgès estatal i el seu lloc edificar el mecanisme estatal obrer, socialista, la dictadura del proletariat. El poder en mans dels obrers és una garantia que els drets de tots els pobles seran garantits, impulsats i fomentats. La destrucció completa del règim capitalista assegura la llibertat de tots els pobles de Catalunya.

El separatisme ha d'ésser revolucionari. Ha d'incorporar-se plenament a la lluita de classe. Ha de llançar bombes de metralla a la Lliga, a la CEDA, als bancs, als Ministeris, quan l'hora de la marxa coordinada de tots els obrers contra el capitalisme sigui arribada. I per això cal que el veritable catalanista, l'home ple d'idealitat per la llibertat de Catalunya, el separatista, s'aplegui dins les organitzacions obreres i revolucionàries (...) deixant als demagogs de la política burgesa -tant de dreta com d'esquerra-..."

Aquest article valora, coincidint amb el PSAN, l'estat espanyol com estat capitalista, instrument d'opressió nacional que oprimeix els Països Catalans -en el seu cas Catalunya-. Per tant, la lluita per l'alliberament na-

cional dels Països Catalans conflueix amb la lluita de la classe obrera catalana encapçalant la resta de classes populars, per la destrucció de l'estat capitalista espanyol i la construcció de l'estat socialista dels Països Catalans.

Coincidim i reprenem la trajectòria de les organitzacions revolucionàries d'abans del 1939 com ho prova el text reproduït. Ara bé, caldrà aclarir alguns mots que poden portar a confusions: 1) la paraula "separatisme" no té res a veure amb el sentit que se li dóna actualment i, en canvi, coincideix plenament amb el terme "independència" que utilitzem nosaltres; 2) encara que implícitament, tot l'article està amarat d'internacionalisme proletari:

"...estat opressor... de tots els treballadors, tant catalans com espanyols" o bé quan parla de "marxa coordinada de tots els obrers..."; 3) també pot crear confusions en parlar de llançar bombes de metralla. En aquest cas no es refereix a formes de lluita armada sinó a la mobilització general de la classe obrera que farà possible la revolució socialista. És l'estratègia de masses que, en una situació revolucionària mobilitzarà tota la classe obrera per a la destrucció de l'estat capitalista. I, tal com diem en la nostra declaració de principis, en tot cas, per a contestar a l'agressió de la burgesia a les conquestes obreres i populars, caldrà respondre amb la violència revolucionària de les masses.

**ROCA DE
GAVÀ :**

50

**DIES DE
LLUITA**

Estàn pròxims els 50 dies de vaga a l'empresa Roca, de Gavà. Una vegada més els companys de la Roca es mostren com uns dels més combatius de tota la nostra comarca, alhora que l'empresa es mostra com una de les més reaccionàries i repressives. La prova més recent és la continuada negativa de dialogar amb els delegats escollits pels propis treballadors, mantenint la postura inicial de no readmissió dels acomiadats.

La solidaritat econòmica i en lluita ha sigut una constant a tota la comarca, que ha permès en gran mesura el manteniment d'aquesta llarga vaga, però el combat continua i els companys de la Roca continuen així mateix necessitant de la solidaritat de tots.

CONTINUEM AMB LES CAMPANYES DE SOLIDARITAT ECONÒMICA A LES NOSTRES EMPRESES, AL CARRER, ALS BARRIS, ALS LLOCS D'ESTUDI...!

EXPLIQUEM A TOTS ELS NIVELLS LA VAGA DELS COMPANYS DE LA ROCA !

UAB
Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General
CEDOC